

riet gennem ambassaden i Rom har modtaget følgende indberetning:

»1. Ambassaden har fra industriministeriet fået oplyst, at man ikke fra italiensk side har problemer med indholdet af de to i ovenciterede telex nævnte patentkonventioner, medens praktiseringen af den italienske folgelovgivning kan volde visse administrative problemer, som skyldes personalemangel.

2. Det private patentbureau, Società Italiana Brevetti, har på ambassadens forespørgsel oplyst, at man, da Luxembourg-konventionen endnu ikke er trådt i kraft, kun har erfaringer med München-konventionen. Man har imidlertid ikke kendskab til særlige problemer af administrativ art i forbindelse med efterlevelsen af konventionens bestemmelser. På den anden side har det i patentbureauet givet anledning til undren, at italienske firmaer kun i ringe grad har gjort brug af München-konventionens muligheder for patentbeskyttelse i andre lande. Dette forhold kunne give anledning til spekulationer om en svækkelse på langt sigt af italiensk industri i forhold til andre lande, hvis firmaer anvender konventionen i større udstrækning, ligesom der kunne være risiko for en skævhed i balancen mellem Italiens bidrag til konventionens patentkontor og det udbytte, Italien og italienske firmaer kunne have af konventionen.

I denne forbindelse skal jeg bemærke, at det italienske patentvæsens administrative tilrettelæggelse af patentproceduren hviler på andre traditioner end f.eks. den danske, hvilket kan være årsag til nogle af de administrative problemer, der er anført af det italienske industriministerium.

Det tilføjes, at den medarbejder i patentbureauet, som har givet ambassaden de ovennævnte oplysninger, også er knyttet som ekspert til et regeringsudvalg til ændring af italiensk lovgivning med henblik på opfyldelse af de to patentkonventioner.

3. Et stort italiensk firma i elektronikbranchen har over for ambassaden givet udtryk for, at de to konventioner medfører en betragtelig reduktion i udgifterne til patentbeskyttelse i de af konventionerne omfattede lande. Firmaet har dog samtidig givet udtryk for, at opnåelsen af et europæisk patent er temmelig kompliceret på grund af de bureaukratiske procedurer, som skal iagttages.«

Det er min opfattelse, at nogle af de problemer, som er anført i indberetningen, kan skyldes, at det italienske patentvæsens administrative tilrettelæggelse af patentproceduren hviler på andre traditioner end f.eks. den danske.

Spørgsmål 15:

Jævnfør de italienske problemer bedes ministeren oplyse, hvor længe en eventuel tiltrædelse binder Danmark.

Svar:

Ifølge artikel 174 i Den europæiske Patentkonvention kan enhver kontraherende stat til enhver tid opsigte den. Opsigelsen træder i kraft et år efter dagen for modtagelsen af en sådan meddelelse. Denne bestemmelse vil efter en ratifikation således også gælde for Danmark.

Spørgsmål 16:

Hvorfor haster det for den danske regering at gennemføre en ratificering, der eventuelt kan medføre samme problemer, som Italien har?

Svar:

Konventionen blev underskrevet af Danmark allerede i 1973 og trådte i kraft i 1977. Den europæiske Patentorganisation påbegyndte sit arbejde i 1978 og åbnedes i 1979 for ansøgninger inden for alle tekniske områder. Det er regeringen magtpåliggende, at Danmark og dansk erhvervsliv på så tidligt et tidspunkt som muligt kommer til at deltage i det europæiske samarbejde på patentområdet og hermed får del i de rationaliseringsfordele, som konventionen tilbyder, og kan drage nytte af de muligheder for teknologisk og erhvervsmæssig udvikling her i landet, som deltagelse i samarbejdet vil indebære. Hertil kommer, at Danmark og dansk erhvervsliv – ikke mindst på det teknologiske område – nødvendigvis må stå i intim vekselvirkning med det øvrige Europa for at få medindflydelse på udviklingen.

Et andet forhold er, at en forenkling og rationalisering også af den danske patentadministration er påtrængende. Alternativet til en dansk ratifikation af Den europæiske Patentkonvention og den heraf følgende rationalisering vil være en endog meget væsentlig